

ЮРИЙ ГЛАЗКОВ

ПОСЛУШНАТА ЖЕНА

Превод от руски: Александър Хрусанов, 1986

chitanka.info

Ласар се ожени по любов. Беше време, когато на Земята повсеместно цареше това прекрасно чувство и тогава го смятаха за вечно, а после изчезна навеки. Отначало всичко вървеше прекрасно — младост, влюбеност, очарованието на Люси. Вечерни разходки, сплетени ръце, лунна светлина, сребърно езеро, блеснало под белите лунни лъчи, прохладата на водата, гъвкави влажни устни и с нищо несравнимите докосвания до упорито стърчащата ѝ черна коса. Ласар не ѝ оставаше длъжник, будеше Люси с нежна целувка, а след това я отнасяше в банята и я държеше с протегнати ръце под струите топла вода. Люси пръхтеше, размахваше крака, викаше, но всъщност обожаваше тази процедура и затихваше в обятията му, като обвиваше мощния му врат с тънките си ръце. Люси беше крехка, лека и Ласар обичаше да я носи на ръце, опияняваше се от силата си, мъжката сила, надделяваща над женската. Всичко беше прекрасно и животът изглеждаше като чисто небе, върху което нямаше и помен от облаци. Но въпреки това те се появиха, започнаха да се сгъстяват буреносно, а после плиснаха дъждове и дори се развихриха истински бури...

След пет години Люси се отказа от вечерните разходки, след седем от утринната баня, а след осем години подобни опити се пресичаха с раздразнени жестове, в които се смесваха искрено удивление, неудоволствие и необяснимо пренебрежение. Ласар се измъчваше, търсеше причината и не я откриваше; той все още обичаше Люси. Но с течение на времето му се стори, че тя нарочно правеше всичко наопаки, напук на желанията и мислите му, че специално се стреми да предизвика у него постоянна досада и злост. Всяко нейно решение, действие, молба предизвикваха у него униение, а понякога и безразсъдна лудост. Замъкът на вече бившето им щастие се рушеше под настойчивите удари на взаимното неразбиране, отначало то сякаш беше случайно и повърхностно, а после стана постоянно и принципно. Тъй като по природа беше разумен човек, Ласар съпоставяше фактите, наблюдаваше, правеше изводи и прогнози. Скоро разбра, че повече не може да продължава така, и се записа на работа в бригадата за попълване на геологична експедиция на планета в системата на звездата Зета. Тъй като звездата беше далеч, експедицията се попълваше рядко и новините за работата ѝ стигаха доста нередовно до Земята и бяха оскъдни... Всичко това се видя удобно на Ласар, който беше готов да отлети дори на края на света.

Люси реагира посвоему.

— Почини си, пък и аз съм уморена — кратко напъти тя мъжа си.

До звездата Зета долетяха благополучно. Вярно, Ласар се поразтревожи от разговорите на завербуваните.

— Там всичко е добре, но неизвестно защо много хора се лишават от живот по собствено желание; силни духом мъже се самоубиват — разправяше един от тях. — Така съм чувал. Но пък заплатите са фантастични!

Поговориха и забравиха. Всеки си имаше свои грижи.

На планетата Ласар бързо започна да се приспособява, като с всеки изминал ден под ураганите на новата планета забравяше земните проблеми и обиди. Скоро те се изтриха и се превърнаха просто в неприятни спомени. Още повече, че се появи Мелисета. Нейната поява беше неочаквана. Ласар копаеше в забоя, когато внезапно разбра, че някой работи до него, нечия кирка се вдига и спуска заедно с неговата. Вдигна поглед и видя Мелисета. Тя копаеше усърдно пръстта и извличаше от нея червени рубини и зелени изумруди. След работа тя го хвана за ръка и вместо в бараката те се озоваха в приятния и уютен дом на Мелисета. Животът му се промени напълно.

Обикновено Мелисета работеше, без да говори, а у дома даваше свобода на красноречието си, сякаш наваксваше пропуснатото. Стените се изпълваха с бръцолевенето ѝ и мелодичният ѝ глас преливаше от помещенията. На петия ден Ласар тревожно си помисли: „Да беше млъкнала поне за малко!“

Мелисета сякаш се задави наред думата, прекрати словесния поток и продължи да работи в кухнята, като мълчеше. И продължи да мълчи и да поглежда кротко към него, докато той не я заговори.

„Сигурно се е обидила — реши Ласар, — макар нищо да не ѝ казах. Добре, после ще се разберем. Във всеки случай е добре, че жената може да помълчи, и то, когато трябва.“

Минаваха дни, месеци. Животът си течеше. Веднъж Ласар прегърна Мелисета и се огорчи, че талията ѝ е твърде голяма.

„Трябва да поотслабнеш поне толкова“, помисли Ласар и стисна с ръце талията на Мелисета. Като отпусна прегръдката си, той с изненада установи, че талията ѝ е станала точно такава, каквато си я беше представил, докато я прегръщаше със силните си ръце. Мелисета се бе разкрасила пред очите му.

„Красавица — похвали я той мислено, — стройна, мила, същинска прелест. Най-после намерих жената, която търсех.“

На планетата есента замени лятото, дойде време за лов, трябваше да се правят запаси за зимата. На планетата имаше силни студове, бурни ветрове и големи снеговалежи, затова жителите през зимата си стояха у дома.

„Сам е тежко и опасно, де да имах помощник! Ако Мелисета можеше поне да стреля, щеше да е по-леко“, помисли той.

На сутринта Ласар скочи от леглото като ужилен. Някъде наблизо до къщата се разнасяха изстрели. Той грабна пушката, изскочи през прозореца и като змия запълзя по посока на изстрелите. Учудването му беше безкрайно — Мелисета стреляше по консервени кутии. Продупчените кутии падаха от гредите една след друга. Мелисета внимателно се прицелваше и плавно натискаше спусъка. И последната кутия полетя надолу и затрака по камъните. Нито един пропуск!

— Браво, Мелисета! — викна той.

„Стреля най-малко от сто метра, юнак жена“, оцени постижението ѝ Ласар.

В гората вървеше, без да го е страх, защото край него крачеше Мелисета. Ловът им бе сполучлив. Животното, приличащо на земен елен, не успя да избяга от куршумите и сега лежеше на земята, вперило безжизнен поглед в небето.

„Прекрасен екземпляр — мислеше си Ласар, като поглаждаше красивата му козина, — но как сега ще замъкнем този куп месо, ще трябва сами да го носим, кожата също ще свърши работа, а и тя тежи.“

Той ловко одра кожата и се зае да нареже месото. Мелисета седеше по-надалеч и с любопитство го наблюдаваше как работи. Бравата замахна за последен път и Ласар изтри изпотеното си чело. Докато разделяше месото на две и слагаше парчетата в раниците, той многократно си представяше пътя към жилището им, който минаваше през гъстата гора.

„На Мелисета не може да се разчита — мрачно помисли той, като гледаше изящната ѝ фигура, — здравата е отслабнала и сега е май прекалено слаба за голям товар.“

Раницата на Ласар беше пълна догоре, а раницата на Мелисета той напълни само на една трета, защото пожали нежните ѝ рамена.

— Да вървим, Мелисета — подкани я Ласар, като хвана каишите на огромната раница.

Но тънките ѝ ръчички решително отстраниха голямата му лапа. Тежката раница лекичко полетя към плещите на Мелисета, последваха я кожата на животното и пушката... Пред Ласар остана недопълнената раница, предназначена за Мелисета. Той се опита да протестира, но видя само гърба ѝ, отдалечаващ се в горския гъсталак.

„Добре де, ще се умори, тогава ще сменим раниците“ — реши той, набързо нагласи ремъците на леката раница и побърза след нея, като навлезе в горския тунел.

Пътят извървяха неочаквано леко и бързо. Ласар, сякаш по коридор, вървеше след Мелисета, която се „вбиваше“ в плетеницата от клони и храсти. У дома Мелисета помогна на Ласар да свали раницата, след това смъкна от себе си огромния товар и се зае с месото. Ласар се домъкна до леглото, рухна на него като застреляна птица и докато заспиваше, успя да помисли: „Идеална жена, не е като земната.“ Присъни му се разгневената Люси, сърдитите ѝ очи и изкривените от възмущение устни, от които се изливаха поредните обвинения. Лицето на Люси се приближаваше, вече почти до него беше огромната уста с блестящи равни зъби... Ласар, облян в пот, отвори очи и бавно започна да се освобождава от кошмара. От кухнята се дочуваха равномерни удари.

„Реже месото“, кротко помисли той, успокои се и отново потъна в дълбок сън, като се чудеше на сегашното си благополучие. Когато се събуди окончателно, Ласар се изуми и зарадва — на масата вдигаха пара любимите му ястия, интригуващи миризми от сосовете гъделичкаха ноздрите и въображението му, а наред уютната гостна беше просната кожата на убитото животно. Мелисета седеше до масата и пееше тихичко прекрасна песен от неговата младост „Събуждам се само за да те видя...“

Докато се миеше в банята, Ласар се вслушваше през шума на водата в пеенето на Мелисета, гласът ѝ пълнеше съзнанието и сърцето му. Той целуна Мелисета и седна до масата.

— В допълнение на това, че те виждам — пошегува се той под впечатление от песента ѝ и се зае с вечерята.

Ласар гълташе парчетата топло сочно месо, нежно поглеждаше Мелисета, а тя се усмихваше, досипваше му и от време на време

поглаждаше с малката си длан непослушната му коса. Прекараха чудесна вечер. Ласар и Мелисета кръжаха боси в танц по меката кожа на убитото от тях животно. Ласар леко я повдигаше с ръце, а тя му отвърщаше, като с още по-голяма лекота го откъсваше от пода и го въртеше във въздуха със силните си ръце. Това не му харесваше много... но той си спомни сърдитото лице на земната си жена и всички дребни неприятности под лъчите на звездата Зета отлетяха надалеч...

Мелисета беше идеална съпруга, буквално предугаждаше всичките му мисли и желания. Земната жена му се струваше досадно недоразумение. Ласар се чувстваше истински щастлив. Така течеше щастливият му живот на чуждата планета, която го бе приютила ласкаво. Всичко, за което помисляше, пожелаваше, мигновено преминаваше от света на фантазията, илюзиите и мечтите в действителния свят. Всичко му спореше, всичко успяваше да направи леко, без напрежение, без усилия, без много труд. Отначало Ласар се любуваше сам на себе си, радваше се на успехите си, на ловкостта и силата си, а после започна да тъгува по суровия живот на родната планета. Мислите му все по-често се насочваха към жълтата звезда — Слънцето, към планетата Земя.

Веднъж му се присъни земен сън. Беше се върнал на Земята и се опитваше да си спомни Мелисета. И не успяваше. Представяше му се в различни образи, възприемаше всевъзможни цветове, беше едновременно безформена и имаше всякакви форми, беше непостоянна, временна, подобна на амеба. А до него стоеше и се смееше земната му жена. На сън виждаше черните ѝ коси, огромните сини очи, чуваше плътния ѝ кадифен глас. Ласар протягаше ръце към нея, молеше я да го спаси, бръщолевеше, мяташе се, произнасяше ту името на Люси, ту на Мелисета, лицата им се смесваха във въображението му, в шепота, в сънните му желания. Мелисета се превърна в разноцветна капка и изчезна, остана само Люси. Ласар се събуди и впери поглед в тавана. Тъмнината почти не го успокояваше, сърцето му се свиваше от спомени и тъга. До себе си чу спокойното дишане на Мелисета, но той вече отдавна чувстваше и разбираше, че тя не спи, а го дебне, за да предугади желанията, мислите, молбите му и да осъществи тайните му мечти. Той стана, запали лампата и застина от изумление. Пред него лежеше земната му жена със сините си, широко разтворени очи и разпиляна във ветрило черна коса. Мелисета

в образа на Люси. Тя лежеше и се усмихваше щастлива, че е донесла поредната радост на Ласар, като е възплътила в действителността неговия сън, повторила е мислите му. Очите на Мелисета-Люси блестяха от любов и безпределна, нечовешка преданост.

Ласар изрева от гняв и отчаяние. Внезапно му станаха противни непрекъснатите промени в талията, ръста, ръцете, краката, зависимостта на Мелисета от мимолетните му мисли и желания, беше му омръзнало да предугаждат всяко негово действие. Страхуваше се да мисли, да сънува, за да не разкрива най-съкровената си същност, онова, което е само негово. Гнетеше го постоянното чувство, че го следят, че се грижат за него, че всяка секунда го подслушват... и за всичко беше виновна тя — Мелисета, неговата идеална жена. Бе започнал да се страхува от мислите си, но въпреки това тази мисъл мина през главата му.

„Да беше изчезнала“, злобно помисли той.

Мелисета я нямаше.

Съдът на аборигените беше кратък. Обвиниха Ласар в „непредумишлено убийство на Мелисета чрез нейното самоубийство, предизвикано от неговото желание“. Същността на делото беше ясна за съдебните заседатели, всичко се повтаряше за кой ли път.

Присъдата беше произнесена и веднага я приведоха в изпълнение... Мелисета се появи отново. Сякаш нищо не се бе случило, тя го отведе у дома в гостната с кожата на убитото от тях животно. От този миг животът на Ласар се превърна в същински ад. Да живееш с човека, когото си убил, беше просто невъзможно, не можеше да се отърве от чувството, че живее с копие на предишната Мелисета. Ласар дълго не се връщаше у дома, бродеше из околността. Веднъж попадна на едно земно гробище и после започна често да го посещава. Бавно обхождаше редиците гробове.

„Джон Смит — застрелял се на 12. 07. 2150 г.“

„Дик Бак — напуснал ни на 15. 09.2155 г.“

„Приеми, господи, душата на самоубиеца...“

„Крон Уд — отровил се...“

Ласар живееше на границата на лудостта. Той разбра тази сладникаво страшна планета, смисъла на тънката хитрост на аборигените, разбра защо нито един земен жител не е „пуснал корени“ на тази планета, успяла да запази самостоятелността си в продължение

на стотици години, без войни, без оръжия, без разрушени градове. Спаси го един товарен кораб, кацнал неочаквано на планетата. Ласар тайно се качи в него и едва след като изминаха половината път, се показа пред екипажа. Съжалиха го и се удивиха на странната му история.

Капитанът съобщи на Земята за странния пътник.

На космодрума го чакаше Люси.

— Най-последно се вразуми, а сега аз ще се заема с теб, космически пътешественико — посрещна го тя с опрени на кръста ръце.

Ласар с удоволствие слушаше възмутения креслив глас на жена си, беше щастлив и този път му се струваше, че щастието му е пълно.

Публикувано в сп. „Наука и техника“, бр.16/1986 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.